

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 555/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.С. и др, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.С., адвоката Г.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 76/14 од 05.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1327/15 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.С., адвоката Г.С., поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Врању К 76/14 од 05.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1327/15 од 23.02.2016. године у односу на повреде закона из чл. 438. став 1. тачка 9) и 441. став 4. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 76/14 од 05.05.2015. године, ставом првим изреке окривљени Б.С. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези ст. 1. и 3. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити у просторијама у којима станује са електронским надзором, на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у Улици ... у В. у времену извршења казне, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени у време издржавања казне затвора једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора. Окривљени Б.С. је обавезан да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка у износу од 17.000,00 динара, те да оштећеној Н.М. на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника исплати износ од 329.250,00

динара, а оштећеном ДП „Г.“ из В. на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника исплати износ од 41.250,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Оштећени ДП „Г.“ из В. и оштећена Н.М. су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу. Ставом другим изреке исте пресуде окривљени С.М. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези ст. 1. и 3. КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка на име нужних издатака окривљеног С.М. у износу од 575.500,00 динара падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1327/15 од 23.02.2016. године делимично је усвојена заједничка жалба окривљеног Б.С. и његовог браниоца адвоката Г.С., па је преиначена пресуда Основног суда у Врању К 76/14 од 05.05.2015. године у погледу правне оцене дела, тако што је Апелациони суд у Нишу противправне радње окривљеног за које је наведеном пресудом оглашен кривим правно квалификовао као кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, за које га је осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора, док су жалба окривљеног у преосталом делу, као и жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и браниоца окривљеног Б.С., адвоката С.Н., одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Б.С., адвокат Г.С., у смислу члана 485. ст. 1. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног Б.С. ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или тако што ће одбити оптужбу услед застарелости гоњења.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Б.С., сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Б.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је дошло до прекорачења граница оптужења, јер је побијаном другостепеном пресудом преиначена правна квалификација у односу на побијану првостепену пресуду и окривљени Б.С. је оглашен кривим да је извршио тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, а које дело овом оптуженом

није било стављено на терет оптужним актом већ му је било стављено на терет извршење кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези ст. 1. и 3. КЗ, те суд у том смислу није расправљао оптужни акт у границама оптужења.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је окривљени Б.С. изреком првостепене пресуде оглашен кривим за исти чињенични опис како му је то и стављено на терет оптужним актом Основног јавног тужиоца у Врању Кт 264/04 од 23.05.2006. године, прецизираним поднеском од 30.04.2015. године на главном претресу 05.05.2015. године, те да је побијаном другостепеном пресудом, првостепена пресуда измењена само у погледу правне квалификације кривичног дела, па је окривљени Б.С. уместо за кривично дело из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 4. у вези ст. 1. и 3. КЗ (које му је било стављено на терет оптужним актом и за које је осуђен побијаном првостепеном пресудом) осуђен за извршење кривичног дела из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, при чему суд није мењао чињенични опис наведен у прецизираном оптужном акту.

С тим у вези, а имајући при томе у виду да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, по налажењу овог суда, у конкретном случају није дошло до прекорачења оптужбе у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљеног Б.С., већ је окривљени оглашен кривим за исте радње при истим чињеницама и околностима на којима се оптужба заснива.

Из изнетих разлога по оцени овог суда неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.С. истиче да је побијана другостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у побијаним пресудама донета погрешна одлука о трошковима поступка, будући да су нижестепени судови окривљеног Б.С. обавезали да плати трошкове поступка оштећенима, иако окривљени Б.С. ниједном својом радњом није изазвао поступак и није допринео да исти траје више од 10 година, а којим наводима бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП је прописано да трошкови кривичног поступка обухватају нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП је прописано да кад суд окривљеног огласи кривим изрећи ће у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка.

Полазећи од наведеног, а како је окривљени побијаним пресудама оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, то је, по оцени овог суда, у смислу цитираних законских одредби окривљени дужан да оштећенима у

предметном поступку ДП „Г.“ из В. и Н.М. надокнади трошкове поступка које су ови оштећени имали.

Из изнетих разлога по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, будући да је по оцени браниоца изрека побијане првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи и разлозима пресуде, те да пресуда уопште нема разлоге о одлучним чињеницама и да постоји знатна противречност између наведених разлога пресуде са једне стране и садржине исправа и записника о исправа са друге стране, а због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде. С тим у вези бранилац у захтеву указује на делове изреке побијане првостепене пресуде и образложења исте, који су по његовој оцени неразумљиви и контрадикторни.

Бранилац окривљеног истиче и то да су у поступку који је претходио доношењу побијаних пресуда повређени чл. 73. став 3. тачка 4) и 78. став 2. ЗКП, будући да су окривљени у овом поступку Б.С. и С.М. имали истог браниоца, иако су, њихови интереси током поступка били различити.

Осталим наводима из захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Б.С. указује да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер, по оцени браниоца, нижестепени судови у поступку који је претходио доношењу побијаних пресуда нису извели све предложене доказе, а оне које су извели током поступка су погрешно тумачили. У том смислу, у захтеву се указује на погрешна тумачења и оцену појединих доказа од стране нижестепених суда.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из чл. 73. став 3. тачка 4), 78. став 2, 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Б.С. у овом делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**